

Hoạn quan - tư liệu sưu tầm của GS Nguyễn Duy Chính

Nguyễn Duy Chính

4

Nhiệm vụ của thái giám

Nhiệm vụ chính yếu của thái giám là hầu hạ trong cung vua, các phi tần, hoàng tử, công chúa. Ngay từ đời xưa, những nam nhân duy nhất trong cung điện đều là hoạn quan để bảo đảm những phi tần, công chúa không bị xâm phạm. Tuy nhiên, mặc dù hoạn quan bị mất khả năng sinh dục, họ vẫn có những thèm khát và đòi hỏi, nhất là những người bị thiếu sau khi đã đến tuổi trưởng thành. Trong nhiều trường hợp, chính họ là nạn nhân của những cung phi bị dồn nén, nhất là những thái giám còn nhỏ tuổi. Trong một vài triều đại, họ còn được phép ngủ chung với đàn bà trong cung để cho các phi tần có chút khí dương ngõ hầu ít bệnh tật. Sách vở chép là họ được thực hành những động tác giao hoan nhưng không thể giao cấu (engage in various forms of sex play but no actual intercourse).

Đối với những hoạn quan chỉ bị cắt dịch hoàn (removal of testicles) rất có thể họ vẫn cương cứng được và chính vì thế nhiều lời đồn đãi họ vẫn có thể phục vụ cung

nhân như trong trường hợp An Thế Hải (An Teh-hai) đòi Thanh mặc dầu không có chứng cứ gì rõ rệt về việc này.

Một trong những lý do thái giám trở nên quan trọng trong hệ thống cung đình chính là vì vua chúa càng ngày càng biệt lập với quần chúng. Để tránh việc ngoại thích chuyên quyền và ảnh hưởng đến vua chúa, cung nữ chỉ được tuyển trong hàng dân dã và các vùng xa xôi (trước đây thường tuyển hậu phi trong các gia đình quyền quý, vương tôn đại thần). Cung nữ sau khi được tuyển cung gần như mất tích, không còn bao giờ được ra khỏi hoàng cung. Những cô gái đó được nuôi như những món đồ chơi, sống quanh quẩn trong một phạm vi nhỏ hẹp, suốt ngày chỉ đàn hát, vẽ vờ, thêu thùa ... chờ được hưởng ơn mưa móc. Ngay cả ngự y cũng không được gặp mà chỉ mô tả bệnh rồi cắt thuốc. Do đó họ không còn người thân nào gần gũi, và đã vào cung là coi như chết. Thái giám - với những mặc cảm sẵn có - lại càng lạm dụng cái quyền lực nhỏ nhoi mà họ có được vì là những người gần gũi nhất của nhà vua.

[6]

Đời Minh theo sách vở có đến 20,000 thái giám[7] nhưng con số này nhiều sử gia cho là phóng đại. Đời Khang Hi nhà Thanh có khoảng 9000, đến đời Càn Long

giảm xuống chỉ còn 3000[8]. Vào cuối thế kỷ thứ 18, một viên chức người Anh tòng sự tại Trung Hoa tên là George Carter Stent đã viết một khảo luận về tổ chức thái giám và cung đình nhà Thanh cho biết vào thời kỳ này trong cung có khoảng 2000 thái giám. Thái giám thời đó tương đối ít vì Từ Hi thái hậu cầm quyền nhiếp chính, các hoàng đế nhà Thanh đều là những cậu bé con nên chưa có phi tần cung nữ và vì thế không có nhu cầu sử dụng thái giám. Sau cách mạng Tân Hợi triều đình ban hành lệnh cấm tuyển thái giám nhưng phủ Nội Vụ vẫn lén lút sử dụng và năm 1922 vẫn còn 1,137 người. Năm 1924, vua Phổ Nghi ra đạo dụ phóng thích tất cả các hoạn quan chỉ giữ lại trong cung hai trăm người, phần lớn phục vụ các hoàng hậu, hoàng phi.

Đời Thanh, ngoài số thái giám trong cung cấm, các thân vương hoàng thất cũng được quyền nuôi thái giám trong nhà. Hoàng tử và công chúa đã có chồng có thể nuôi 30 thái giám, hoàng thân hay công chúa chưa chồng có thể nuôi 20 thái giám, còn con cháu thì có thể nuôi 10 thái giám. Các thân vương con cái của các phi tần có thể nuôi 6 thái giám. Ngoài ra những người đứng đầu Bát Kỳ của nhà Thanh cũng có thể có được 20 thái giám trong nhà.

Cứ năm năm một lần, mỗi hoàng tử phải nạp vào triều 8 thái giám đã được huấn luyện và kiểm tra, những người đó phải sạch sẽ, không bệnh tật. Triều đình trả công cho các hoàng tử 250 lạng bạc mỗi thái giám. Tuy thế số thái giám vẫn còn thiếu nên vẫn phải tuyển thêm thái giám ở ngoài.

Những tiểu thái giám xinh đẹp chừng mười mấy tuổi được tĩnh thân để tiến cung gọi là “đồng giám” hay “hài giám” thường được hoàng hậu, quý phi, quý nhân yêu thích. Những đứa trẻ này vì đã tĩnh thân từ khi còn rất nhỏ nên được coi là rất trong sạch chưa vương vấn một ý niệm tính dục nào và thường được cung nhân, phi tần nuôi như người ta nuôi một con vật yêu thích (pet). Chúng cũng được tự do hơn nghĩa là được vào phục vụ các cung nhân trong khuê phòng hay trong buồng tắm ở những khung cảnh kín đáo nhất. Tuy nhiên khi đã lớn, họ vẫn bị thay thế bằng những thái giám nhỏ tuổi hơn và được điều động ra làm công việc ở bên ngoài khu vực phụ nữ sinh sống.

3. Đời sống một hoạn quan

Đã có những thời mà thái giám trở thành một giai cấp cách biệt, mặc dầu bị loại ra khỏi những đời sống bình thường của xã hội, họ vẫn có những sinh hoạt riêng đôi khi thần bí chỉ hạn chế trong những người cùng chung số phận.

Cứ theo sách vở và truyện ký còn lưu truyền, sau khi đã cắt bỏ bộ phận sinh dục, âm nang (scrotum), âm hành (penis) của họ - được gọi dưới cái tên bảo cụ - sẽ được dùng những kỹ thuật riêng để bảo tồn và coi như một món đồ quý, giữ gìn rất cẩn thận.

Trước hết bảo cụ được tẩm vôi bột để cho khô thôi và hút hết những máu mủ còn trong đó để cho được khô ráo, sau đó dùng vải hay giấy bản lau sạch rồi mới đem ướp trong hương liệu để cho dầu thấm vào, đặt trong bao bằng lụa, cất trong hộp gỗ rồi hàn kín lại. Người ta sẽ chọn ngày lành tháng tốt, cung kính đưa chiếc hộp đó đến từ đường họ người bị thiên, cung kính treo chiếc hộp đó trên xà nhà. Sau đó mỗi năm, họ lại rút cái hộp đó lên cao thêm một chút, ý chúc tụng cho người bị yêm hoạn phục vụ trong triều đình được thăng quan tiến chức.